

Amelia Bullmore

DI ja
VIV ja
ROSE

SÖBRAD KOGU ELUKS

Autorist

Amelia Bullmore alustas teatriteed näitlejana, kuid hakkas 1995. aastal ka ise tekste kirjutama ning teeb jätkuvalt mõlemat. Viimastel aastatel kirjutab ta küll rohkem telestsenariumeid ja kuuldemänge. Tema tuntumatest sarjadest võib nimetada This Life, Attachments, Big Train ja Scott & Bailey. Seriaali This Life teine hooaeg võitis ka Suurbritannia Kirjanike Gildi telestsenariumi auhinna.

Tekstikirjutajana ilmus ta teatripilti 2000. aastal lühinäidendiga The Middle, mis pälvis ka Dennis Potteri nimelise auhinna. Tema debüütnäidendit Mammals mängiti 2005. aasta aprillis Bush Theatre'is väljamüüdud saalidele. 2009. aastal esietendus näidend juba ka USA-s. Näidend võitis kohe Susan Smith Blackburni nimelise auhinna ning nomineeriti samal aastal ka prima uue komöödia auhinnale.

Di and Viv and Rose on seni Amalia Bullmore'i viimane näidend, kuigi see esietendus juba 2013. aastal Londonis. Tänapäevaks on näidend jõudnud lavadele rohkem, kui kahekümnes eri riigis ja pälvinud palju tähelepanu just eelkõige oma naiskarakteritega. Eestis on see siiski üldse esimene tema näidend, mis teatris lavale jõuab. Di and Viv and Rose'i peab ka autor ise üheks oma kõige olulisemaks näidendiks.

Di ja Viv ja Rose

Amelia Bullmore „Di and Viv and Rose”

Lavastaja **Peeter Raudsepp**
Kunstnik **Yana Khanikova**
Muusikaline kujundaja **Malle Maltis**
Videokunstnik **Rommi Ruttas**
Liikumisjuht **Helen Solovjev**
Valguskujundaja **Roomet Villau**
Tõlkija **Triin Tael**

Osades

Di – **Ülle Lichtfeldt**

Viv – **Tiina Mälberg**

Rose – **Elina Reinold** (külalisenä)

Etenduse juht **Eili Neuhaus**

Terje Tiimus oma sõbranna Üllest

Kuigi käisime Üllega ühes klassis päris kooli algusest peale, sai meie sõprus alguse alles 7. klassis. Lihtsalt läksime kord koos koolist koju ja jäime teeristi jutustama. Peagi hakkasime ka hommikuti koos minema ja märkamatuks kasvas sellest välja selline sõprus, et varsti ei saanud üldse ilma teineteiseta. Tegime kõike koos – käisime trennis, juuksuris, diskodel, õmblesime endale riideid, õppisime... Koos tegime esimesed keemilised lokid ja esimesed protseduurid kosmeetiku juures, edasi malevasuved, näitering, koolivaheajad maal, suvised olemised Võsul ja palju muud.

Meil on koos olnud nii palju seiklusi, et sellest saaks raamatu kirjutada. Koos käidud õuna- ja tulbiraksus, hääletatud päeval ja öösel, sattudes segastesse olukordadesse, põgenetud pidudelt, kõnnitud kõvade külmakraadidega kottpimedas metsas, seigeldud öösel keelatud piiritsoonis.

Minu jaoks oli seiklus võtta osa ka Hea Eesti Ansambli tegevusest, milles tegutsesid ainult näitlejad ja kuhu mind kutsuti „kehaks“, kui üks naistest ei saanud minna. Kord esinesime uusaastaõöl Pärnus klubis Sunset, südaööl pugesimo suure prügikasti taha, kostüümides ei saanud ju ennast avalikult näidata. Seal kükitades soovisime üksteisele head uut aastat, piilusime ilutulestikku ja lõdisesime, publik meist paari meetri kaugusel. 10 minutit hiljem olime taas laval, tuledesäras ja glamuursed.

Hetkel on meie parimaks traditsiooniks 3–4 korda aastas toimuvad „naiste nädalalõpud“. See on meie aeg, saame kokku, räägime ja kuulame, matkame ja saunatame, naerame pisarateni ja vahel ka nutame. Kõik jätavad oma töö ja pere veidikeks eemale. Eesti Vabariigi aastapäeva veedame alati koos ühe torema seltskonnaga „Isasõbrad“. Suvel saan tihti sõnumi „olen Võsul, vanas kohas“, see on kooliajast jäänud lemmikpaik, kus igal võimalusel kohtume. Ja alates viimasest talvest igal pühapäeval talisuplus.

Tegelikult on kogu elu Ülle sõbrana olnud üks suur seiklus.

Ülle on selline sõber, kes tõttab alati appi, kui vaja. Temaga koos ei jää iialgi hätta. Ta annab kasvõi kõik hinge tagant ära ning ei oota kunagi mingit vastuteenet. Ülle külalislahkusega suudavad võistelda vähesed ja oma sõprade eest hoolitsemine on tal veres. Alalõpmata on tal põnevaid ideid, igav ei ole temaga koos mitte kunagi. Korraldaja tüüp, kes alati suudab üllatada.

Üldiselt oleme Üllega üsna erinevad. Mina alles mõtlen, kuidas saaks, temal ammu tehtud. Tema takistus ei tunne, kõigest läheb üle või läbi, mina vaatan ikka, kuidas ümber saab. Pingeolukorras kaotan mina kiiresti pea, tema leiab kohe lahenduse. Ülle armastab seenel käia ja kasvuhuones rühmata, minule ei meeldi metsas kolada ega kõõgiljadega jännata. Mõned ühised jooned siiski on: oleme lõbusad ja seltskondlikud, tantsu- ja laululembesed, armastame merd ja päikest, hoolime inimestest ja loodusest.

Kas ja kuidas muutub sõprus ajas?

Õige sõprus muutub ajas tasapisi tugevamaks ja kindlamaks. See kasvab nagu puu, mille aastaringid on erinevad. Noorena on vaja pidevat tihedat suhtlust, hiljem ei muutu midagi kui ka tekivad pikemad pausid. Inimesed muutuvad, pere ja töö võtavad oma aja. Naised vajavad teadmist, et kusagil on keegi, kelle juurde võib minna kasvõi öösel oma mure või rõõmuga isegi siis, kui pole ammu kohtunud. Minul on vedanud, just selline sõber on mul olemas.

Õppetund sõpruse kohta

Lase sõbral olla see, kes ta on ja ole ise see, kes oled. Las kumbki käib oma teed nii nagu temale sobib. Kui need teed viivadki vahepeal teid teineteisest eemale, siis varem või hiljem toovad jälle kokku tagasi. Kui ei too, siis ei olnudki see tõeline sõprus.

Eesi Rosenberg oma sõbranna Tiinast

Oleme Tiinaga mõlemad pärit väikesest kohast – Sakust. Meie vanemad tundsid üksteist enne meie sündi. Tiina õde oli minu lasteaiakaaslane ja käisime samas klassis keskkooli lõpuni. Lähedasem sõprus tekkis minu 8. klassi lõpetamise päeval. Tiina oli koos oma emaga meie juures sündmust tähistamas ja minu mäletamist mööda sealt tihedam suhtlemine alguse sai. Seega on Tiina minu elus kogu aeg olemas olnud.

Koos on kasvanud ka meie lapsed, kes suhtlevad aeg-ajalt praegugi. Tunnevad rõõmu neist harvadest võimalustest kokku saada. Kui lapsed olid väikesed, käisime Tiinaga suvel reisimas. Meie vanemad valvasid laste järgi ja lapsed said koos mängida ning hullata. Meie nautisime samal ajal Euroopa kultuurirõõmusid või mõnusaid randu.

Ühel sellisel Itaalia reisirahet lõbus lugu. Reisikaaslasteks oli ninakaid prouasid ja usinaid tädisid. Nad tegid hoolega märkmeid ja panid kõike tähele, sest giid oli lubanud, et lõpuks tuleb viktoriin ja võitjatele auhinnad. Meie ei teinud märkmeid, nautisime reisi ja palusime 5 minuti asemel 7 minutit kirikutes olla. Võitsime viktoriini. No küll oli sisistamist ja viltuseid pilke. Episood, mida siiani naeruga meenutada.

Hetkel meil suuri ühiseid traditsioone pole, kuid hoiame alati teineteise loomingulisel tegevusel silma peal. Tiina on minu jaoks inspiratsiooniallikas. Hindan kõrgelt meie vestlusi, aga kahjuks jagub neid hõrke hetki harva meie mõlema tööde ja tegemiste tõttu ning kindlasti on süüdi ka vahemaa – elame Eesti erinevates otsades. Võimalusel püüame jõulude või vana-aasta õhtul Sakus kokku saada ja jalutamas käia.

Tiina on inimene, kellele võib loota. Ta pole pealetükkiv sõbranna, kes tahab alati kõigega kursis olla, ta on delikaatne, tundlik ja alati kohal (see ei tähenda füüsilist kohalolu) kui vaja. Temas on palju headust ja soovi mõista, mitte arvustada. Ma hindan tema maitset (muusika, kirjandus, mood jne) ja arvamust. Mulle meeldib, kuidas Tiina väärtustab inimestevahelisi suhteid ja suhtlemist. Siin on üks erinevus – Tiina on väga aktiivne suhtleja, mina suhteliselt passiivne.

Olen avastanud, et eetilised ja esteetilised vaated on meile olulised, keel ja keelekasutus, vabaduse väärtustamine ja loomingulisus lisaks eelnevatele. Veel on meil sarnane suhtumine perekonda, vanematesse ja lastesse. Kui ma sellele mõtlen, siis tuleb välja, et maailmavaatelised alustalad ühendavad meid. See ei tähenda, et me täpselt samamoodi maailma ja ellu suhtuksime. Respekterime erinevusi ja laseme asjadel olla.

Kas ja kuidas muutub sõprus ajas?

Naistevaheline sõprus on oluline. Meil on elus raskeid perioode, kus sõber on oluline. See ei tähenda, et peaks pidevalt olema samas ruumis, piisab samast mõtteväljast. Muidugi inimesed muutuvad ja arenevad elu jooksul. Pikaajalise sõpruse aluseks on maailmavaateline sarnasus ja erinevuste aktsepteerimine. Koos rõõmustamine ja teise edust osa saamine on olulised.

Meie sõprusel on vedanud, sest meie eludes toimuv ja seega isiklik areng on toimunud suhteliselt samal ajal. See on võimaldanud mõistmist ja toetust. Leian, et mul on vedanud, et delikaatne ja sügav Tiina on mu sõber.

Õppetund sõpruse kohta

Sõprusele peab andma ruumi ja aega arenemiseks.

Kärt Johanson oma sõbranna Elinast

Esimest korda nägime Elinaga Tallinna 7. Keskkooli 1. klassis. Mina seda ei mäleta, aga Elina ütleb, et olin teise klassi alguses marssinud ta juurde ja teinud ettepaneku koos istuma hakata. Aga Elinal oli pinginaaber olemas. Kolmanda klassi alguses läksin uuele katsele ja kuna Elina toonane pinginaaber tahtis istuda kellegi teisega, siis ta kuidagi pooleldi vastu tahtmist oli nõus ja nii me sinna ühte pinki jäime, jäime ja jäimegi. Ja seal me istume rõõmsalt ilmselt aegade lõpuni.

Tegelikult ei ole ju midagi muutunud. Sügaval sees oleme ikka need 16-aastased tüdrukud, kes peale kooli vanalinna hulkuma läksid, et äkki juhtub midagi huvitavat. Kes käisid Vanalinna Muusikamaja näiteringis, Kodulinnamaja öistel kontsertidel ja Vanalinna-päevade Väravamängudel. Vahepeal on lihtsalt abiellutud ja lapsed saadud ja võib-olla mõned kogemused omandatud. Aga ikka on ju tunne, et kõik on alles ees... Et midagi on ju veel...

1990. aastal mängisid Juhan Viiding ja Rita Raave Tallinna Draamateatris M. Betsuyaku näidendit "Väljakäik". Meie otsustasime minna esietendusele. Aga mitte niisama, vaid meile tundus kohutavalt vaimukas ja naljakas teha seda maskides. Nii me siis ostsime kaubamajast loomamaskid, panime need ette juba all garderoobis ja liikusime iseenesest mõistetavalt koos kõigi teiste teatrikülastajatega väikesesse saali. Vaatasimegi terve etenduse maskides. Pärast tuli välja, et J. Viiding ja R. Raave olid enne etenduse algust akside vahelt näinud, et saalis istuvad kaks maski. Juhanile meie nali väga meeldis.

Ma arvan, et see, mis meid sügavamas plaanis alati on ühendanud, on lõputu tõetunnetuse otsimine. Tõe puudutus kõiges ja sellega kohakuti olemine iseendas. „Sellel on puu hääl," nagu tavatses Mikk Mikiver vastu puust lauda koputades öelda, kui miski teda tõeliselt puudutas. Meil võib see „puu hääl" Elinaga olla vahel erinevas kohas, aga enamasti on ta sama. Ja muidugi sarnane huumorimeel. Oskus näha elu paradoksaalsust ja absurdust.

Elinal on võime mõelda asjadest selgelt ja lihtsalt. Mina kipun olema ülemõtleva. Ma arvan, et see on ka üks põhjus, miks Elina on tõeliselt hea näitleja. See ei tähenda tingimata, et ta elus suudaks alati selgelt ja lihtsalt tegutseda. Ta on võimeline tunde, kohvitass käes, marjapõõsaste vahel tuiama ja arutlema, mis kõik vajab kohe täna tegemist ja siis ikkagi jääma imetlema rohulible kasvamise imet ja ilu.

Kas ja kuidas muutub sõprus ajas?

Nii vana Sõprus ei kao kunagi. Ta lihtsalt ei saa kaduda. Liiga palju on koos nähtud ja tuntud. Aga hoida saab Sõprust küll. Meie uueks traditsiooniks on saamas koosmusitseerimine. Elina hakkas mõni aeg tagasi õppima karmoškati ja mina mandoliini. Kui kokku saame, siis mängime.

RAKVERE TEATER

Näitlejad – Liisa Aibel, Rainer Elhi, Margus Grosnõi, Jaune Kimmel, Ülle Lichtfeldt, Märten Matsu, Silja Miks, Madis Mäeorg, Tiina Mälberg, Tuuli Maarja Möller, Anneli Rahkema, Peeter Rästas, Eduard Salmistu, Tarvo Sömer, Elar Vahter ja Imre Öunapuu

Valgustajad – Arne Maasi, Märt Sell ja Roomet Villau

Helitehnikud – Peeter Pilv, Andres Raja ja Aivar Jürimets

Inspitsiendid – Katrin Kalamets, Aune Kuul ja Eili Neuhaus

Grimeerijad – Maret Kongi ja Liisbeth Liidema

Kostümeerijad – Anne Joorits ja Kaja Kupp

Rätsepad – Anne Komp, Merli Matti ja Kaja Uustalu

Butafoor-dekoraator – Helen Padu

Puusepp – Aare Vilba

Lavatehnikud – Aimar Ehas, Reio Kiviberg, Riho Lillakas, Ottomar Sukko, Hendrik Vilde ja Mati Väljaots

Bussijuht – Tõnu Tammjärv

Lavastusala juht – Tiit Kalm

Lavastusala juhi abi – Maie Nummoja

Juhi abi – Helle-Mall Niinemets

Korraldusjuht – Marika Tint

Turundusspetsialist – Evelin Rikma

Reklaamijuht – Kristo Kruusman

Müügiadministraator – Daisy Kull

Projektiijuht – Helen Solovjev

Trupijuht – Getter Marii Kalvik

Etendusteenistuse juht – Indrek Apinis

Raamatupidajad – Tuuli Jaansen ja Merle Siirak

Arhivaar-spetsialist – Mari Vitskovski

IT-spetsialist – Aleksander Kikkas

Arvutigraafik – Peeter Rästas

Kirjandustoimetaja – Lauri Saaber

Dramaturg-lavastaja – Urmas Lennuk

Kino osakonnajuht – Brenda Pastimäe

Kino osakonnajuhi abi – Karolin Harjus ja Oliver-Hannes Kurs

Kino teenindajad – Julia Gorjainov, Olga Kikkas, Laura Rosin ja Andry Sten Tüvi

Kino abiteenindajad – Kaarel Lusti, Helena Mägi, Anastasia Nikultša, Tuuli Puust, Jana Turapina ja Eliza Vaškinel

Teenindusjuht – Kaie Kalvik

Teenindusjuhi abi – Iris Tander

Kohvikuteenindajad – Grete Alavere, Andželika Krikun, Elis Kuk, Marje Nurmepaju, Gerli Marta Teichmann ja Katrin Teichmann

Abiteenindajad – Epp Kaljos, Liivi Kasemets, Siim Kroonmäe ja Remek Raumann

Publikuteenindajad – Inge Kelk, Agnes Kink, Tiina Krutto, Urve Kuk, Merli Matti, Maarika Miilman, Marje Nurmepaju,

Ülla Nõmmik, Elsa Punapart, Keed Sokolov, Viive Vaab ja Pilve Volter

Kokad – Reet Kalde ja Liina Orgus

Abikokad – Kaili Kütt ja Evi Simson

Koristajad – Leena Freiberg, Nelli Hudik, Gulnara Kert ja Aniita Vahter

Majahoidja-hoovikoristajad – Taimi Tanning

Parkimiskorraldaja – Toomas Aettik

Peakunstnik – Krista Aren

Loominguline juht – Peeter Raudsepp

Teatrijuht – Velvo Väli

Kavalehe koostas Triinu Sikk, kujundas Peeter Rästas

Eesti Etendusasutuste Liit
Estonian Association of
Performing Arts Institutions

RAKVEREVL